

WREED WEERZIEN

THRILLER

ROSE
Karen

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De dood in haar ogen (2011)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Heb je me gemist? (2014)

ROSE

Karen

Wreed weerzien

De Fontein

Voor mijn lieve vriendje van de middelbare school, die de moed had mij een liefdesbrief te schrijven die ik nooit onder ogen heb gekregen. Ik hoop dat jouw leven net zo fantastisch is geworden als dat van mij.

Voor mijn echtgenoot, Martin, die ik misschien nooit ontmoet zou hebben als ik al die jaren geleden die liefdesbrief van de middelbare school had gelezen. Als ik alles over mocht doen, zou ik het precies zo doen. Je bent alles voor me.

Eerste druk oktober 2014

Oorspronkelijke titel *Dirty Secrets*

This edition published by arrangement with InterMix, a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company

InterMix and the 'IM' design are trademarks of Penguin Group (USA) LLC

Copyright © 2005 by Karen Hafer

'*Dirty Secrets*' previously appeared in the anthology *Hot Pursuit*, InterMix eBook edition, January 2013

Voorproefje *Heb je me gemist? (Did You Miss Me?)* © 2013 by Karen Hafer

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslag Studio Jan de Boer, Amsterdam

Opmaak binnenwerk Text & Image, Eexterveen

ISBN 978 90 261 3732 7

ISBN e-book 978 90 261 3733 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

St. Petersburg, Florida, vrijdag 19 februari, 01.00 uur

Hij stond in het donker te wachten. Misselijk. Bevend, nota bene.

Het was veel, veel erger dan hij zich ooit had voorgesteld. Maar aan de andere kant, hij had nooit gedacht dat hij iemand in koelen bloede van het leven zou beroven. Nooit gedacht dat hij zou zitten toekijken terwijl een andere man naar adem snakte en kronkelde en om genade smeekte.

Maar dat had hij wel gedaan.

Dat had hij wel.

Hij hief zijn hoofd op toen hij het geknerp van grint hoorde... steeds dichterbij, steeds luider. Er doemde een schaduw op onder de bomen waar hij stond te wachten. Groot, dreigend. Overdag al angstaanjagend, maar 's nachts... Hij onderdrukte een huivering en vermande zich om te doen wat hij moest doen. Andrews kwam eraan.

'Is het voor elkaar?' vroeg Andrews.

Alsof hij zich zou durven vertonen als dat niet het geval was geweest. Hij knikte. 'Het is voor elkaar.'

'Weet je zeker dat hij dood is?'

'Ik heb zijn pols gevoeld,' antwoordde hij bitter. 'Hij is dood.'

'En heb je het eruit laten zien als een ongeluk?'

Hij slikte moeizaam bij de herinnering aan de jonge man die kronkelend naar adem had gesnakt; zijn gezicht had langzaam een blauwpaarse kleur aangenomen, tot het gegorgel eindelijk ophield. 'Ja. Ik heb het eruit laten zien alsof hij per ongeluk een van de chemicaliën die hij aan het onderzoeken was

heeft binnengekregen. Het was midden in de nacht en hij dronk koffie in het lab. Ze zullen dat spul in zijn koffiemok aantreffen en dan denken ze dat er sprake is van een ongeluk. Niemand zal iets vermoeden.'

'Uitstekend. En het boek?'

Hij stak zijn hand in zijn aktetas en haalde er een notitieboek met harde kaft uit dat in een hersluitbare plastic zak zat. 'Dit is waar hij mee bezig was. Laat het in de zak zitten, tenzij je handschoenen aanhebt.'

Andrews kneep zijn ogen sceptisch tot spleetjes en hij voelde plotseling woede in zich opkomen, die zich vermengde met zijn misselijkheid. Hij propte het boek in de vlezige handen van Andrews. 'Pak aan, verdomme,' snauwde hij. 'Dit is godverdomme wat je zo graag wilde hebben.' *Dit is waar ik voor heb vermoord.* Hij voelde een nieuwe golf van misselijkheid opkomen en slikte het weg.

'Heb je er een ander boek voor in de plaats gelegd?'

'Ja.' Hij stond nog steeds te puffen en zijn hart ging als een wilde tekeer. 'Niemand zal iets vermoeden.'

Andrews liet het notitieboek in zijn eigen aktetas glijden. 'Tot iemand anders te dichtbij komt.'

Zijn keel werd dichtgesnoerd bij dit onuitgesproken bevel. 'Néé. Geen schijn van kans dat ik dit ooit nog een keer doe. Néé.'

Andrews glimlachte alleen maar en zijn tanden lichtten wit op in de duisternis. 'Natuurlijk wel. Ik had je eerder alleen nog maar geleend. Nu ben je helemaal van mij.'

I

St. Petersburg, Florida, vrijdag 19 februari, 07.45 uur

Christopher Walker stond als verdoofd toe te kijken terwijl de politiefotograaf foto's maakte van het lichaam van Darrell Roberts, dat uitgestrekt op de maagdelijk witte tegels van het onderzoekslaboratorium lag. Darrells gezicht was opgezwollen en verkleurd. Zijn open ogen waren leeg. Zijn mond was verwrongen en opengesperd alsof hij tijdens zijn laatste ogenblikken had gevochten om adem te krijgen.

Christopher wist dat hij dat beeld nooit meer uit zijn hoofd zou krijgen.

'Dit kan niet waar zijn,' mompelde hij, wisselend dat het een droom was. Dat hij straks wakker zou worden en erachter zou komen dat het allemaal nooit gebeurd was. Dat Darrell Roberts nog steeds leefde en gezond en wel was.

Maar het was geen droom. Darrell was dood.

Hij voelde een hand op zijn arm en toen hij zich omdraaide zag hij de agent van de universiteitspolitie die als eerste had gereageerd op zijn hulpgeroep. 'Professor, er is hier een rechercheur van de politie van St. Pete die u graag wil spreken.'

Christophers blik ging naar de rechercheur die hem taxerend stond op te nemen en toen weer naar de politieman. Maar hij bleef de blik van de rechercheur voelen. Dat gaf hem een ongemakkelijk gevoel. Zijn opgetrokken schouders waren gespannen en hij keek de politieman verward aan. 'Ik dacht dat jullie hier jurisdictie hadden?'

De universiteitsagent wisselde een behoedzame blik met de rechercheur van St. Petersburg. 'We halen de politie van St.

Pete er altijd bij als er sprake is van een onverklaarbaar sterfgeval dat verband houdt met activiteiten op de campus, professor. We zijn maar een klein korps en onze ervaring met dergelijke dingen is beperkt.' Zijn wenkbrauw ging omhoog en hij haalde zijn schouders op. 'Schadeclaims.'

Christopher staarde naar Darrells lichaam. Schadeclaims. Zijn student, zijn vriend, was dood en de universiteit maakte zich druk om schadeclaims. Knarsetandend keek hij de onbewogen rechercheur aan. De man was in de veertig en zijn donkere haar werd al grijs aan de slapen. Hij droeg een colbert en een zorgvuldig geknoopte stropdas. De blik in zijn samengeknepen ogen was doordringend. Achterdochtig. Christopher onderdrukte de neiging om zijn klamme handen af te vegen aan zijn broek. Belachelijk. *Ik heb niets gedaan. Hij probeert me van mijn stuk te brengen.*

'Ik ben rechercheur Harris,' zei de man. Hij leidde Christopher vastberaden door de deur van het lab naar de aangrenzende lobby. 'Ga zitten, professor.'

Christopher ging zitten; zijn blik werd naar de deuropening van het laboratorium getrokken. Naar Darrell. Die dood op de grond lag. Zijn huid koud. Zijn ledematen stijf. Iemand had een stapel boeken tegen de deur gezet om hem open te houden en Christopher kon het gesprek in de andere ruimte volgen. Iemand vroeg of de fotograaf klaar was en of ze hem mee konden nemen.

Meenemen. Naar het mortuarium. Ze zouden zijn lichaam in een lijkzak ritsen en hem naar het mortuarium vervoeren. Want hij was dood. Darrell was dood.

'Ik moet zijn moeder bellen,' mompelde Christopher. Hoe moest hij dit aan Darrells moeder vertellen? Dat haar zoon nooit meer thuis zou komen, dat hij zinloos gestorven was. Hij kon zich niet voorstellen hoeveel pijn haar dit zou doen, kon zich niet voorstellen hoe hij zich zou voelen als iemand hem kwam vertellen dat zijn eigen geliefde kind, zijn Megan, nooit meer thuis zou komen. Hij wilde opstaan, maar de rechercheur drukte hem weer in zijn stoel.

‘Professor, ik weet dat dit een slecht moment is, maar ik moet u een paar vragen stellen.’

‘Juist.’ Hij wendde zich van de deur af en richtte zijn volle aandacht op de rechercheur. ‘Het spijt me. Het kost me moeite om logisch na te denken.’

‘Dat is heel normaal. Wat kunt u me over het slachtoffer vertellen?’

Slachtoffer. Christopher voelde een golf van misselijkheid opkomen en hij slikte moeizaam. ‘Hij heet... heette Darrell Roberts. Hij is postdoctoraal student aan mijn afdeling.’ *Was. Verdomme.*

‘U bent hoogleraar scheikunde?’

‘Ja. Darrell zou over een halfjaar promoveren.’

‘Wie heeft hem gevonden?’

Christopher slikte opnieuw terwijl hij Darrells gezicht voor zich zag. ‘Ik.’

Harris haalde een notitieboekje uit zijn zak. ‘Hoe laat was dat?’

‘Even voor zevenen. De kaartlezer heeft het exacte tijdstip.’

Harris keek abrupt op. ‘Kaartlezer?’

Christopher raakte even het identiteitsbewijs met foto aan dat om zijn nek hing. ‘Niemand komt het lab in of uit zonder zo’n ding. Niet iedereen mag hier binnen.’

‘Waarom is dat?’

‘We doen door de overheid gefinancierd onderzoek en veel van onze chemicaliën zijn giftig.’

‘Zoals cyanide?’

Christopher schrok. Hij had de onmiskenbare, bittere geur van amandelen geroken toen hij zich over Darrells lichaam had gebogen. ‘Ja. We hebben hier cyanide. Ik heb het geroken, rechercheur. Ik heb meteen toen de agenten en de lijkschouwer ter plaatse kwamen tegen ze gezegd dat ze voorzichtig moesten zijn, zodat ze voorzorgsmaatregelen konden nemen. Zelfs in kleine doses kan cyanide gevaarlijk zijn.’

‘En we waarderen die waarschuwing, professor,’ zei Harris op vriendelijke toon. ‘Was het normaal dat Darrell midden in

de nacht alleen in het lab was?’

‘Nee. Ik zie graag dat mijn promovendi in paren werken als ze hier buiten kantoor tijd zijn. Tanya Meyer had hier gisteravond bij hem moeten zijn. Ik heb haar gebeld nadat ik het alarmnummer had gebeld. Ze vertelde me dat ze zich gisteravond niet lekker voelde en dat Darrell haar naar huis had gestuurd. Ze zei dat ze om negen uur is weggegaan. Hij was toen zeker nog in leven.’

Harris noteerde Tanya’s naam. ‘Oké. Maakte Darrell de laatste tijd een depressieve indruk?’

Christophers hersenen werden plotseling wakker. Hij sprong woedend overeind. ‘Ho even. Wacht eens even. Dit was een ongeluk. Een vreselijk ongeluk. Darrell zou nooit zelfmoord plegen, rechercheur. Ik ken hem al vanaf zijn achttienste. Hij zou nooit zelfmoord plegen.’

Harris knikte. ‘Ik geloof u graag, maar ik word ervoor betaald om vragen te stellen, professor. Dus Darrell maakte geen depressieve indruk?’

‘Nee. Hij was misschien een beetje vermoeid. Hij heeft hard gewerkt aan ons project en daarnaast werkte hij parttime als ober. Hij volgde ook nog andere colleges. Ik weet dat hij de afgelopen tijd een paar keer de hele nacht heeft doorgehaald, maar dat is tamelijk normaal. Het is een universiteit. Dat doen studenten nu eenmaal.’ Chris hoorde de wanhoop in zijn eigen stem en maande zichzelf tot kalmte. Hij ging zitten. ‘Hij zou in juni gaan trouwen. Hij was... gelukkig.’ Het laatste woord kwam er fluisterend uit omdat zijn keel plotseling leek dichtgesnoerd.

‘Ik moet de naam van zijn verloofde weten.’

‘Laurie Gaynor. U kunt haar vinden op de lagere school van Edgewater. Ze studeert pedagogiek en loopt nu stage. Ze zal... er helemaal kapot van zijn.’

De stem van de rechercheur nam een warmere klank aan. ‘Dus u had een nauwe band met Darrell?’

Christopher werd plotseling overvallen door uitputting en hij zakte onderuit in zijn stoel. ‘Ik ken hem al zeven jaar, sinds

hij begon te studeren. Zijn vader stierf toe hij tweedejaars was. Ik ben een soort... plaatsvervanger voor hem geweest. Een combinatie van grote broer, oom. Mentor. Het is echt onmogelijk dat Darrell Roberts zelfmoord heeft gepleegd. Zijn moeder en zijn jongere broers waren van hem afhankelijk.' Chris dacht aan de armoede waarin Darrells gezin verkeerde en vroeg zich af wat de familie Roberts nu zou doen. 'Hij zorgde dat zijn jongere broers naar school gingen en van de drugs afbleven. Hij wilde zodra hij was afgestudeerd een leuk huis voor ze kopen in een leuke buurt met goede scholen.'

'Wat denkt u dat er is gebeurd, professor?' vroeg Harris vriendelijk.

Christopher sloot zijn ogen. 'Er staat een koffiemok op het blad vlak bij de plek waar ik hem heb gevonden. We hanteren strenge regels – geen eten of drinken in het laboratorium. Het risico dat je per ongeluk iets binnenkrijgt is gewoon te groot. Ik sta zelfs geen flesjes water toe. Dat wist Darrell en ik heb nooit gemerkt dat hij zich niet aan die regel hield. Maar hij moet moe zijn geweest. Hij moet een kop koffie voor zichzelf hebben gehaald om wakker te blijven. Verdomme.' Hij voelde woede opkomen, zowel vanwege het verlies als vanwege de zinloosheid ervan. 'Hij wist beter,' fluisterde hij fel, en hij moest zijn best doen om de tranen die in zijn ogen prikten tegen te houden.

'U heeft de cyanide geroken. Waarom Darrell niet?'

Christopher haalde zijn schouders op. 'Niet iedereen is in staat om het te ruiken. Ongeveer tien procent van de bevolking niet. Dat is genetisch bepaald, zoiets als in staat zijn om je tong te krullen. Darrell was een van die mensen.'

'Nog één laatste vraag, professor. Waar werkt u op dit moment aan?'

Christopher hoorde achter zich het gepiep van wielen. Ze waren bezig de brancard het lab binnen te rijden. Ze zouden Darrell in een lijkzak stoppen en hem meenemen. Hij vermande zich en concentreerde zich op Harris' gezicht en keek niet naar de deur. 'We werken samen met het ministerie van

Landbouw aan de verbetering van methoden voor grondonderzoek.'

Harris fronste zijn wenkbrauwen. 'Grondonderzoek?'

'Onderzoek van bouwgrond op de aanwezigheid van vervuiling. Dioxine.' Christopher wreef over zijn voorhoofd. 'En ook cyanide.'

'Dus Darrell zou vanwege het onderzoek met cyanide te maken hebben gekregen?'

'Ja. Er staat een fles kaliumcyanide, of cyaankali zo u wilt, naast zijn mok. Hij was bezig ten behoeve van de tests controlemonsters te maken, monsters waarvan de mate van vervuiling bekend is.'

'Heeft u iets op papier staan van zijn werk, professor? Iets wat ik in mijn rapport kan gebruiken om de theorie dat het hier om een ongeluk gaat te ondersteunen?'

'Iedere promovendus houdt een notitieboekje bij. Ik zal dat van Darrell even voor u halen.' Hij kwam vermoeid overeind, net op het moment dat de brancard naar buiten werd gereden met het lichaam erop vastgebonden. En verdomme, hij kon zijn blik er niet van losscheuren. Kon niet voorkomen dat de tranen over zijn wangen stroomden.

'Professor?' spoorde Harris hem vriendelijk aan. 'Het boekje?'

Christopher wendde zijn blik af. 'Ik pak het even.' Hij dwong zichzelf het lab binnen te lopen, langs de nu lege plek op de vloer. Hij wierp een blik op Darrells notitieboekje, dat opengeslagen op tafel lag, en het bekende handschrift sneed als een mes door zijn ziel. *Verdomme, waarom ben je niet voorzichtiger geweest?*

'Chris? Chris, wat is hier allemaal aan de hand? Chris!'

'U mag hier niet naar binnen, meneer. Er is hier een misdrijf gepleegd.'

Christopher keek op en zag Jerry Grayson worstelen met de universiteitsagent. Jerry was hoogleraar natuurkunde en zijn beste vriend. Ze hadden samen gestudeerd, allebei nerds die te veel van de academische wereld hielden om er weg te

gaan en daarom hier waren gaan lesgeven. Jerry was bij alle bijzondere moment in zijn leven aanwezig geweest, zowel bij de hoogte- als de dieptepunten. Getuige bij zijn huwelijk, peetvader van zijn dochter. Jerry was Christophers steun en toeverlaat geweest bij zijn scheiding. En nu dit. Nu dit.

‘Chris?’ Jerry zag zo wit dat zijn baard een stuk zwarter leek. ‘Ik zag de ambulance voor de deur staan. Ze waren bezig een lijkzak erin te leggen. Ik dacht...’ Hij slikte en moest zijn best doen om zijn zelfbeheersing niet te verliezen. Zijn stem brak. ‘Ik dacht dat jij het was, dat je iets was overkomen. Wat is er gebeurd?’

Christopher pakte Darrells aantekeningenboek, zich bewust van het feit dat rechercheur Harris hen allebei stond te observeren. Het kon hem allemaal niet veel meer schelen. ‘Darrell is dood,’ zei hij dof.

‘Chris.’ Jerry was opgehouden zich te verzetten en de agent liet zijn greep verslappen. ‘Mijn god. Wat erg. Hoe is dat gebeurd? Kan ik wat doen?’

Christopher keek Jerry aan en zag de onvoorwaardelijke steun van zijn vriend in diens blik. ‘Ik moet het zijn moeder gaan vertellen.’

‘Ik ga met je mee.’

‘Dank je.’

Cincinnati, Ohio, vrijdag 19 februari, 22.06 uur

Emma Townsend stond op de roltrap naar de aankomsthal van het vliegveld. Haar handpalm trilde op de zware zwart-rubberen leuning. Na een week van lezingen en een zes uur durende vlucht vanuit Seattle zou ze eigenlijk staande moeten slapen, maar haar bonzende hoofd en de angst die haar maag in opstand deed komen, maakten haar er heel erg van bewust dat ze toch echt wakker was.

Er waren zo ongeveer tien miljoen plekken ter wereld waar ze op dit moment liever zou zijn, maar ze was hier, op het

vliegveld van Cincinnati, en ging langzaam maar zeker omhoog in de richting van de aankomsthal, waar dierbaren stonden te wachten. Vanaf het balkon tuurde een zee van gezichten vol spanning omlaag. Sommigen zwaaiden, vrijwel iedereen lachte. En alsof ze door een magneet werden aangetrokken gingen haar ogen automatisch naar de plek waar Will altijd had gestaan met die stralende, verwelkomende glimlach van hem en een enkele roos. Er stond een man van middelbare leeftijd op Wills plek met een bos roze anjers in zijn hand. Hij stond naar iemand anders te zwaaien. Er ging een pijn-scheut door haar heen.

Dit is de reden dat ik zo'n hekel heb aan dit vliegveld, dacht ze. Dit is de reden dat ik zo lang vermeden heb hier terug te komen. Het deed te veel pijn. Ze wendde vastbesloten haar blik af en concentreerde zich op het einde van de roltrap en op het vinden van de chauffeur die een bordje omhoog zou moeten houden met haar naam erop. Ze kreeg de in het zwart geklede vrouw al snel in de gaten. Haar naam op het bordje was keurig geschreven. DR. EMMA TOWNSEND.

Dat ben ik, dacht Emma en ze liep op de chauffeur af met naar ze hoopte een vriendelijke glimlach. Het was niet de schuld van de chauffeur dat er tien miljoen plekken waren waar ze liever zou zijn. 'Ik ben dr. Townsend.' Ze schudde de chauffeur de hand. 'Ik moet mijn bagage nog even ophalen, maar dan ben ik klaar om te gaan.'

De vrouw knikte kort. 'Ik ben Linda Raines. Uw assistent heeft me gevraagd u vanavond naar Lexington te brengen. Heeft u een goede vlucht gehad?'

Emma knikte, al was de vlucht vanuit Seattle absoluut afschuwelijk geweest. Hobbelig en benauwd. Ze probeerde zichzelf wijs te maken dat het de turbulentie tijdens de vlucht was die haar vlinders in haar buik had bezorgd, maar diep vanbinnen wist ze wel beter. Het was het vooruitzicht om dit vliegveld onder ogen te moeten zien, deze stad en alles waar die voor stond. Maar ze zou snel genoeg weer weg zijn. Ze was alleen maar in Cincinnati op doortocht naar Lexington, waar

ze de komende week lezingen zou houden voor collegezalen vol vreemden. Ze was van plan geweest om rechtstreeks naar Lexington te vliegen, maar Kate had op het laatste moment gebeld met een verandering in haar schema. Emma's vlucht naar Lexington was gecancelld. De enige andere vlucht was er een naar Cincinnati.

Kate zorgde voor alle boekingen van Emma's lezingen en reizen en regelde alles op het gebied van haar zakelijke en privéactiviteiten. Maar Kate was veel meer dan een assistente. Ze was Emma's beste vriendin. Ze was ook Wills vriendin geweest. Kate wist precies wat het voor Emma betekende om op dit vliegveld aan te komen en had zich uitgeput in verontschuldiging, maar er was gewoon geen andere oplossing. Emma moest om twee uur de volgende dag in Lexington boeken signeren. Ze moest vanavond nog terugkomen van de westkust, anders zou ze er niet op tijd zijn.

Raines schraapte haar keel. 'Als we niet al te lang op uw bagage hoeven te wachten, zouden we om een uur of halfeen in Lexington moeten kunnen zijn. Wijs me uw koffers maar aan als ze op de band verschijnen en dan zorg ik wel dat ze in de limousine komen.'

Emma stond ver genoeg van de bagageband vandaan om haar grote koffer met daarin kleren voor twee weken te kunnen zien, maar toch buiten de mensenmenigte. Ze was er goed in geworden om zich in een menigte afzijdig te houden, ook wanneer ze er middenin stond. Emma hoorde iemand achter haar de keel schrapen en toen ze zich omdraaide zag ze een verlegen uitzijende vrouw van halverwege de zestig. De vrouw had rode wangen en hield een boek in haar hand. Een bekend gezicht staarde haar vanaf het omslag aan, Emma's eigen gezicht. Ze dwong zich tot een glimlach en de vrouw glimlachte terug.

'Dr. Townsend, het spijt dat ik u lastigval,' zei de vrouw zacht. Haar stem was nauwelijks hoorbaar boven het rumoer van de tien bagagebanden en de gesprekken van vijftig keer zo veel mensen. 'Ik wilde u alleen zeggen hoe erg ik genoten heb van uw boek. Ik had het meegenomen om tijdens de vlucht

te lezen.' Ze aarzelde en liet haar blik zakken. 'Uw boek heeft me geweldig geholpen. Ik heb onlangs mijn zoon verloren en, nou ja...' De vrouw maakte haar zin gegeneerd glimlachend niet af. 'Dit hoort u waarschijnlijk voortdurend.'

Dat was inderdaad het geval, in elke stad waar ze kwam en in elke volgepakte zaal waar ze het afgelopen jaar een lezing had gehouden. *Beetje bij beetje* was meteen aangeslagen bij het publiek en prijkte meer dan zes weken op de bestsellerlijst. *Beetje bij beetje* ging over de manier waarop je verdriet en verlies in overzichtelijke stukjes kon hakken en gaf praktische suggesties om de dag door te komen wanneer je een geliefde had verloren. Het boek was het resultaat van acht jaar groepstherapie geven voor nabestaanden. Het was Emma's levenswerk.

Nu... was het haar leven.

'U bent niet alleen,' zei Emma zacht. 'Heeft u een hulpgroep gevonden?'

Het hoofd van de vrouw ging heftig op en neer. 'Ja, ja, jazerker. En het helpt. Mijn zoon... hij was de enige die ik nog had.' Ze slikte moeizaam en Emma merkte dat ze hetzelfde deed. Ze betrapte zichzelf erop dat ze vanuit haar ooghoeken naar de man van middelbare leeftijd met de roze anjers keek die op Wills plek had gestaan. Hij stond nu bij de bagageband met zijn arm om de schouders van een gezette vrouw van middelbare leeftijd die de roze anjers achteloos in haar hand hield. Ze voerden een levendig gesprek met een brede glimlach en zo af en toe een omhelzing. De druk in Emma's borst nam toe en ze dwong haar blik weer naar de vrouw die haar boek in haar handen had.

De vrouw aarzelde en gooide er toen uit: 'Ik heb gelezen dat u onlangs uw man hebt verloren. Ik vind het zo erg voor u.'

Emma glimlachte breekbaar terwijl haar hart tekeering. Het was niet onlangs. Het was nu een jaar geleden. Een jaar zonder hem. Een jaar alleen. Het was niet voor het eerst dat een lezeres haar condoleerde, maar om het hiér te horen... De

lucht leek plotseling dik, onmogelijk om in te ademen. *Ik moet hier weg.* Ze wilde ervandoor gaan, weghollen van dit afschuwelijke vliegveld en alle herinneringen die het opriep. Ze wilde tegen de vrouw met het boek zeggen dat ze zich met haar eigen zaken moest bemoeien. Maar in plaats daarvan haalde ze diep adem en dwong zichzelf om 'Dank u' te zeggen.

'U weet in ieder geval hoe u met de pijn moet omgaan.'

Was het maar waar, dacht Emma. 'Ja,' loog ze. Daar was ze het afgelopen jaar ook goed in geworden. Liegen, niet in het omgaan met de pijn.

De vrouw aarzelde opnieuw en stak haar toen het boek toe. 'Zou u het alstublieft willen signeren?'

Dat was in ieder geval iets tastbaars wat ze kon doen, dacht Emma terwijl ze naar een pen zocht. 'Natuurlijk. Hoe heet u, mevrouw?'

'Alice.'

'Voor Alice,' zei Emma hardop terwijl ze schreef. 'Hapklare beetjes en dag voor dag.' De schijnheiligheid van de boodschap had na een paar honderd keer signeren opgehouden te steken. Nu liet hij alleen maar een doffe pijn in haar buik achter. Ze zette haar handtekening en gaf Alice het boek terug. 'Veel sterkte en blijf naar die hulpgroep gaan. Ze zullen u helpen erdoorheen te komen. Als u me nu wilt excuseren, ik kom net uit Seattle en ik ben heel erg moe. Ik geloof dat ik mijn bagage daar aan zie komen.'

Alice drukte haar boek tegen haar borst en wuifde even kort ten afscheid. 'Dank u.'

Emma was opgelucht toen ze zag dat haar bagage inderdaad de hoek om kwam. Ze pakte de grote koffer van de band en schrok toen hij uit haar handen werd gepakt.

Linda Raines. Haar chauffeur. Emma was haar bijna vergeten.

'Die pak ik wel, dr. Townsend. Kom maar mee. De limousine staat klaar.'

Emma volgde haar en werd naar een zwarte limousine met getint glas gebracht. Ze kon vaag zien dat een andere vrouw

voarin op de passagiersstoel zat. Haar gezicht ging schuil onder de klep van de keurige pet die ze droeg. 'Mijn partner,' verklaarde Linda. 's Nachts rijden we niet alleen. Zij heeft de hele dag achter het stuur gezeten, dus ze zal wel in slaap zijn gevallen.'

Emma liet zich met een zucht op de ruime achterbank glijden. 'Dat geldt zodra we rijden waarschijnlijk ook voor mij.' Ze had haar ogen al dicht voor Linda het portier had gesloten. Ze voelde nauwelijks dat de kofferbak werd dichtgeslagen nadat haar bagage erin was gelegd. Toen waren ze weg. Weg van dat afschuwelijke vliegveld, weg van de stad waar Will en zij de volle twaalf jaar van hun huwelijk hadden gewoond. Weg van het thuis dat ze samen hadden opgebouwd, waar ze hadden gelachen en elkaar hadden liefgehad. Het huis waar ze nu al bijna een halfjaar geen voet binnen had gezet.

Ze had altijd een goede reden om Cincinnati links te laten liggen. Een lezing op het laatste moment, een vergadering met collega-psychologen in de stad waar ze op dat moment toevallig was, een afspraak met haar uitgever in New York. Ze was zo vaak naar JFK gevlogen dat ze uiteindelijk maar een klein, gemeubileerd appartement in New York had gehuurd, gewoon om een plek te hebben om te overnachten en haar kleren op te bergen. Daar ging ze altijd heen als ze geen plannen voor het weekend had kunnen maken. Kate stuurde haar post door en soms kwam ze die persoonlijk brengen zodat ze elkaar konden ontmoeten. Samen konden gaan winkelen. Door Manhattan dwalen. Dat was de plek waar Emma zich verstopte.

Je zou naar huis moeten gaan, zei het zeurende stemmetje in haar hoofd. Dat doe ik wel als ik een tijdje niets op het programma heb staan. Maar ze wist heel goed dat ze tot en met juni volgeboekt was. Dan ga ik toch in juli naar huis. Ik zal morgen Kate bellen en haar vragen dat te regelen. Vanavond ga ik naar Lexington, waar ik boeken ga signeren en tot volgende week lezingen geef. Daarna naar Baton Rouge. Dan St. Louis, daarna Houston. Enzovoort.

Ze deed haar ogen open en keek naar de borden die boven de snelweg hingen. Ze schoot overeind toen de limo de afslag naar Lexington voorbijreed en in plaats daarvan naar het noorden reed. Haar hart ging tekeer. Ze reden juist weg van Lexington. De verkeerde kant op. *Ik heb Raines' identiteit helemaal niet gecontroleerd*, dacht ze. *Ik had om haar identiteitsbewijs moeten vragen.*

Ze tikte op het glas dat de achterbank van de voorstoelen scheidde. 'Neem me niet kwalijk,' zei ze luid. 'Je hebt de afslag gemist. Hallo.' Ze tikte opnieuw op de ruit. 'Je hebt de afslag naar Lexington gemist.'

Linda Raines liet de ruit zakken. 'U gaat niet naar Lexington, dr. Townsend.'

Emma's hart stond stil. Ze ging met haar tong over haar lippen en dwong zichzelf rustig adem te halen. Ze liet haar hand in de zak van haar jas glijden en klapte haar mobieltje open, klaar om op de tast het alarmnummer te bellen. 'Waar ga ik dan heen?'

Raines' metgezel draaide zich om en rukte de pet van haar hoofd. Emma kon alleen maar met haar ogen knipperen terwijl haar hartslag weer min of meer normaal werd en ergernis de kop opstak. 'Kate.' Haar assistente. Haar beste vriendin. 'Wat is er verdomme aan de hand? Waar gaan we naartoe?'

Kate's wenkbrauwen gingen omhoog. 'Je gaat naar huis, Emma. Het is nu wel mooi geweest.'

'Maar...' stamelde Emma. 'En Lexington dan? De signeersessie? De lezingen?'

'Ik heb Lexington verzet. Net als Baton Rouge, St. Louis en Houston. Je neemt vakantie, Emma. En je gaat de confrontatie aan met dat huis en alles wat erin zit.'

Lees verder in *Wreed weerzien*.